

at nægte den Betingelse, der er ufravigelig for at faa det, og jeg tror ikke, at nogen Lærer vil være det ærede Medlem taknemlig for den Stilling, det ærede Medlem der indtager. Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Bevillingen til et Kursus for Højskolelærerne i September Maaned. Der maas det jo erindres, at det ærede Medlem fra Ringkøbing vilde være med til at sætte Kursusbevillingen op til 97,000 Kr., medens vi andre foreslaa, at sætte den til 100,000 Kr. Bekræftet er der altsaa ikke stor Forskel os mellem, der er kun en forskel af 3,000 Kr. Men det, der er os imellem, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Højskolelærere skulle kunne faa et Kursus ved Universitetet, som de selv sætte Pris paa. Hvis man gaar ind paa det Forslag, vi have stillet, vil man kunne faa alle de Kursus, der er stillet Forslag om, for en Sum af 100,000 Kr. Hvis man derimod følger det ærede Medlem, vil man faa dem alle med Undtagelse af dette Højskolekursus for 97,000 Kr. Men vil man saa næste Aar gaa ind ogsaa paa dette Kursus, fordi man ser, der er Stemning for det, saa vil man komme til at gaa til et højere samlet Beløb. Imidlertid er det i Øjeblikket dette Kursus, der ligger os imellem. Det ærede Medlem siger, at han nærer den største Velvilje over for Højskolerne og deres Lærere. Men jeg tror ikke, at Højskolelærerne ville takke ham for den Maade, hvorpaa han viser dem sin Velvilje, thi den er blandet med en mærkelig Tilbøjelighed til at være Formyndere for dem. Der bestaar en Forening af samtlige Danmarks Højskolelærere. Denne Forening har — saa vidt jeg ved — i 2 å. 2¹/₂ Aar drøftet Tanken om, saadanne Kursus, og efter denne Drøftelse er den kommen med et Andragende om at faa et saadant Kursus, fordi Højskolelærerne sige, at de føle Trang dertil. Men saa kommer det ærede Medlem fra Ringkøbing og siger, at det ved han bedre. Højskolelærerne sige rigtignok selv, de føle Trang dertil, men det ærede Medlem siger, de have ingen Trang dertil, for han ved, at Højskolelærerne ere saa og saa udviklede, saa og saa dygtige, og at de ikke kunne lære noget af Universitetslærerne. Hvis det ærede Medlem imidlertid har Ret i, at de ældre Højskolelærere gennemgaaende ere saa veludviklede, saa tror jeg, de netop ville kunne faa Udbytte af et Kursus som dette. Jeg tror, at Folk, som ikke have megen Udvikling, ikke ville faa meget ud af et saadant tre Ugers eller en Maanedes Kursus indrettet paa den Maade, jeg skildrede i Formiddags. Men Folk, der i Forvejen ere i Besiddelse af ikke liden Udvikling, ville i de forholdsvis faa Timer

kunne faa mange Vind, som de ville kunne benytte og drage Udbytte af. Dog, det der er i Vejen, er i Virkeligheden noget andet. Det ærede Medlem siger, at vi her ere ved at føre Højskolerne ind i et nyt stæbnevængert Spor. Der var en Tid, da det var godt Latin, at Højskolerne og Universitetet ikke kunde have noget med hinanden at gøre, de vare og maatte være Fjender og maatte bekæmpe hinanden, og det ærede Medlem syntes at mene, at saaledes burde det være endnu den Dag i Dag. Jeg tror, det ærede Medlem der svæver i en Misforstaaelse. Det er ganske rigtigt, at Højskolesagen hos os er kommen frem i Mod sætning til Universitetet. Der har været store Rivninger mellem Højskolerne og Universitetet, og jeg tror, at der fra begge Sider og bl. a. ogsaa stærkt fra Universitetets Side er bleven taget fejl i Kampen. Men Forholdene have forandret sig ikke saa lidt. Hvis det havde været saaledes, at man for nogle Aar tilbage var kommet med et Forslag fra Regeringsmyndighedens Side om, at Højskolelærere, for at blive Højskolelærere, skulde have gaaet Universitetsvejen, saa vilde jeg, hvis jeg havde haft Sæde i Rigsdagen, absolut have stemt derimod, og jeg vilde, hvis et saadant Forslag kom frem i dette Øjeblik, absolut stemme derimod, for jeg tror, at det vilde være til Udelæggelse for Højskolen, hvis man bestemte, at Højskolenes Lærere skulde have gaaet en saadan bestemt Dannelsesvej. Jeg tror, at det har været godt for Højskolen, at dens Lærere have faaet deres Uddannelse ad mange forskellige Veje igennem Livets Skole, en paa en Maade en anden paa en anden Maade. Jeg tror, det er godt, at de have udarbejdet deres egen Metode, deres egen Maade at være paa uden at faa et Stempel paa sig fra Universitetet. Hvis det var begyndt saaledes, at de alle havde gennemgaaet Universitetets Skole, saa havde de sandsynligvis ogsaa prøvet at efterligne Universitetets Maade at undervise paa i deres Børning, og det vilde ganske sikkert ikke have passet paa det Oplysningsarbejde, de skulde gøre blandt det menige Folk. Jeg tror, det har været et stort Held, at Højskolelærerne have faaet deres egen Metode og deres egen Maade at være paa. Men nu er Stillingen en anden; nu have Højskolerne vundet Jodfæste, og det, de søge ved Universitetet, er ikke den Grundbetragtning, hvorpaa de ville bygge deres Undervisning, ikke den Metode, som de ville anvende. Det, de søge ved Universitetet, er Kundskaber i bestemte Fag, og det er ogsaa det, de kunne finde. Der er dem, der forgude Videnskaben, forgude Universitetet og mene, at derfra skal alt godt